

Щастливият ден на Златноелечко

Наоколо цъфтяха теменужките. Когато те цъфтят, от аромата им се спи сладко - сладко и изобщо не ни е до ставане.

–Вър-на се, вър-на се! Щур-чо излез, щур-чо излез!

Викаха всички в един глас:

Едва успя да наметне халата си, Златноелечко изскочи от храста. И какво мислите... видя...? Видя по-черното щурче! Стъпило на едно от листата на невена и говори:

Сбърках, искам извинение!
Моля вашето благоволение!
Аз ви обичам и не знам,
от разум малък ли, или от страх голям,
с какъв ли ум съм тръгнал по света...?
Без вас, без двора...Тъжен бях!
Доверие ако получа...
Ще ви докажа –
не съм безотговорен тип.
Простете моля, моята нелепост,
това не ще повторя нивга вече.

Когато спря, всички чуха тишината и тишината чу по-черното щурче. Известно време никой не продума. Тогава Златноелечко, каза високо:

–Простено да ти е!

И гръмнаха аплодисменти.

–Той му прос-ти, той му прос-ти!

В един глас викаха всички.

Заподскачаха щурчетата от радост, калинките пляскаха с крилца, щипалката щракаше със своята ножица. Златноелечко още по халат и нощна шапчица разбра, че щурците се връщат понякога. Без никой да може да ти обясни... защо?